

60

סוללים דרן

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>המעבר המסוכן מ'הנני' ל'למה רק אני?'</u>	<u>1</u>
<u>7</u>	<u>איך מזהים רמאות ציבורית? מדריך ליציאה מהנאיביות</u>	<u>2</u>
<u>9</u>	<u>ניצחון על אימפריית רשע מול הברית האדומה-ירוקה</u>	<u>3</u>
<u>11</u>	<u>הקיום והמשמעות</u>	<u>4</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

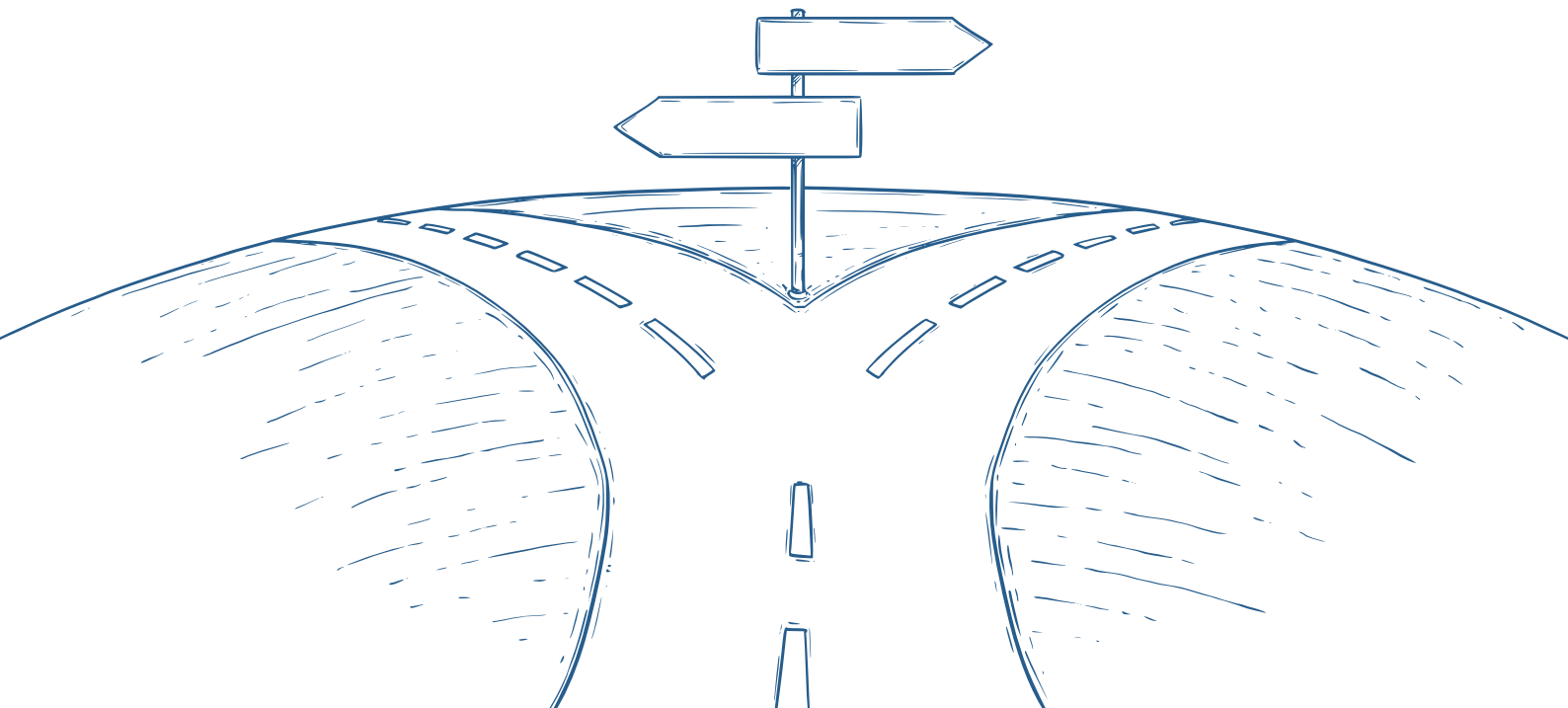
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

המעבר המסוכן מ'הנני' ל'למה רק אני?'

איתי אסמן

א. המגזר הדתי-לאומי העמיד כמה וכמה מפעלים אידאליסטיים הקשורים לכלל ישראל: התיישבות, גרעינים תורניים, שירות לאומי, התגייסות לצבא ושילוב עם לימוד תורה.

הכל תחת הכותרת: 'הנני!'. היכן שעם ישראל צריך, שם נמצא הציבור הדתי-לאומי.

הציונות הדתית לא התלוננה על המשימות הלאומיות שהוטלו עליה. השליחות היא זו שאפשרה להביט קדימה בענווה, ולא אחורה והצידה. מפעל ההתיישבות ביהודה ובשומרון החל בעקבות הציבור הדתי-לאומי, ורבניו. הציבור היקר הזה הלך במסירות נפש ליישב את נחלת אבותינו, תוך התמודדות עם טרור בלתי פוסק, בתנאים קשים, מתוך אידאל צרוף.

הציבור הזה מעולם לא שאל 'למה רק אני?', אלא מסר את נפשו במחיר כבד, ששילמו משפחות רבות בסכנת חיים ממשית. הוא לא פנה לחרדים בטענות למה הם לא שותפים במצוות ההתיישבות והביטחון.

ב. האם ידעתם שלא רק דתיים וחילונים הלכו להתיישב בהתנחלויות, אלא גם החרדים? אוכלוסייתם מהווה כיום כשליש מההתיישבות! הם בהחלט נושאים בנטל הזה.

זה לא קרה בגלל קריאות וצעקות של "בואו ורשו את הארץ!", ולא משום שכינו אותם 'שונאי ארץ ישראל' חלילה. זה נעשה באופן טבעי, מתוך חיבור לאידאל הרוחני שהובילו הדתיים, מתוך הבנה שיש אינטרסים משותפים, ומתוך שיח שמתאים למגזר החרדי.

והתוצאה? כיום הערים הגדולות באי"ש הן חרדיות. מי היה מאמין?

ג. כיצד עבר השיח של חלקים בציונות הדתית מ'הנני' ל'למה רק אני?'

אינני מזלזל במחיר הכבד שמשלמות משפחות המילואימניקים, וגם לא בתחושת אי-הצדק ביחס למגזר שלם שפטור מגיוס. אני כותב זאת בדופק נמוך ובקור רוח לאחר מאות ימי מילואים.

העניין המרכזי הוא: איפה התודעה נמצאת? מה חשוב, ומה עוד יותר חשוב?

מעבר לכך, לא כל הציבור הדתי-לאומי ממוקד בשיח על כאביו האישיים. קחו לדוגמה את מוסדות 'בני דוד' בעלי, שרבים מבוגריהם נפלו במלחמה, ורבים מהם נלחמים בימים אלו ממש בסדיר ובמילואים. הם ממשיכים לדבוק בשליחות המבטאת תודעת 'הנני', ואינם מצטרפים לקמפיין 'למה דווקא אני?'

”
הציונות
הדתית לא
התלוננה
על
המשימות
הלאומיות
שהוטלו
עליה.
השליחות
היא זו
שאפשרה
להביט
קדימה
בענווה,
ולא
אחורה
והצידה

”
**לא הרבנים הם
המובילים את
הקמפיין, אלא
ארגונים פוליטיים
המתימרים לייצג את
כל המילואימניקים
ומשפחותיהם**

בכך מוכיח המוסד הזה את אחריותו הלאומית, את דבקותו במה שנכון לעשות וביכולתו להרחיק ראות למרות הקשיים.

לכאורה, ישיבת 'בני דוד' הייתה צריכה להוביל את הטענות כלפי החרדים, וכן גם ישיבות הסדר רבות. אך מסתבר שתודעת 'למה רק אני?' לא חלחלה לרוב המוחלט של ראשי הישיבות וראשי המכינות.

הפעם, בניגוד לחלוציות ולמסירות בעניין ההתיישבות, ניכר שלא הרבנים הם המובילים את הקמפיין, אלא ארגונים פוליטיים המתימרים לייצג את כל המילואימניקים ומשפחותיהם; הם אלו המדגישים את הכאב ואת המשא הגדול של המילואימניקים, את השחיקה ואת התחושה שהמציאות בלתי נסבלת.

לעומתם, רבנים רבים, שראייתם ארוכה ולא קצרת טווח, מבינים שתהליכים תרבותיים מצריכים זמן והסרת חסמים. הם יודעים שאמירות כמו 'שלום עכשיו', 'גיוס חרדים עכשיו' ו'אחדות עכשיו' הן שטחיות ויוצרות אפקט הפוך.

הם יודעים ש"האחיכם יבואו למלחמה ואתם תשבו פה?" הוא לא הכלל היחיד בתורה. הרי הם עצמם מחנכים את תלמידי ישיבות ההסדר המשרתים שירות מקוצר כדי לגדול כאנשי חינוך יראי שמיים.

ד. הנה עצה לזיהוי קמפיין לא ראוי:

הארגונים המובילים את קמפיין הגיוס עסוקים בהשחרה של כל מי שתומך בחוק של גיוס בהידברות עם החרדים; השחרת המתנגד, במקום ניהול דיון ענייני.

הם טוענים כלפי מתנגדיהם, שהמילואימניקים נזרקים מתחת לגלגלי האוטובוס ושלא אכפת להם מהמשפחות הקורסות.

זוהי אותה פרקטיקה כמו בקמפיין החטופים: כל מי שתמך בהכרעת חמאס ולא ענד סיכה צהובה על דש בגדו - הואשם בהפקרת החטופים ובאטימות.

כך מתנהל גם קמפיין ארגוני המילואים שכפו את עצמם על כל המילואימניקים: כל מי שמאמין בתהליכים ולא בכפייה מואשם כמפקיר מילואימניקים. יש רק אופציה אחת: כפייה ועכשיו.

ה. אך ההחמצה הגדולה היא חוסר הבנת גודל השעה.

נכון, ישנה מלחמה והשירות חשוב ביותר, אך מתרחשים כיום אירועים בסדר גודל היסטורי: סדר עולמי חדש, חילופי אליטות. מאליטה מנותקת ממורשתה לאליטה המחוברת למסורת ישראל, מינויים דרמטיים במוסד ובשב"כ, רפורמות בתקשורת ובמערכת המשפט, מהפכה דרמטית בהתיישבות ביו"ש ותהליכים חשובים בנגב, ותנועת תשובה חרישית של המוני בית ישראל המתקרבים לתורה ולמצוות.

גיוס חרדים הוא ערך חשוב, אבל יש חשוב יותר - והוא זיהוי גודל השעה: ההתקדמות הרוחנית של עם ישראל, מדינה יהודית ויישוב ארץ ישראל. חלקים בציונות הדתית העסוקים בהתנגחות במגזר החרדי, לא זו בלבד שלא יגייסו חרדי אחד, אלא הם מנמיכים את הגובה והאידיאלים של הציונות הדתית עצמה.

כאילו הצטמצמה כל התורה למצווה אחת בלבד: ההתגייסות לצבא. מה עם לגדל תלמידי חכמים שיתנו מענה לעולם התשובה? מה עם ההתיישבות? החקלאות? מפעלי החסד?
העיסוק הרב סביב 'המילואימניקים הקורסים' מקצר את הראייה ארוכת הטווח וגורם לפגיעה באידאל שלעולם תלוי במה יעשה מגזר אחר. התנועה הנפשית והציבורית הזו אינה גורמת להובלה ולהנהגה, אלא להיתקעות במקום וחלילה אף לנסיגה.
כך המגזר שהראה דוגמה אישית נתפס כגורם מטיף ומתקרבן. מובן שצריך לטפל בבעיית כוח האדם, אך צריך גם לטפל ב'מוח האדם' ובכשלי האליטות. **לא רק לשאול מי סוחר את האלונקה, אלא גם לאן מועדות פניה. ועוד קודם לכן: על מה נלחמים ומה בעצם כובשים.**

ו. אין זו הטפת מוסר, כל אחד יבחר לאן הוא מפנה את העיניים. זוהי רק הדגשת גודל השעה, הרחבת המבט והנגזרות מהן.
ומה שעבד במפעל ההתיישבות ושינה את פני ההיסטוריה כולה צריך לעבוד גם בסוגייה זו. כדאי לשים לב לתמורות התודעתיות המשתנות במגזר הדתי-לאומי ולבחון מי מוביל אותן.
ומי יודע, אולי בעוד מספר שנים האיכות והכמות של המתגייסים החרדים ואלו שאינם שוקדים על התורה ימלאו כשליש מהמשימות הלאומיות, בדיוק כפי שקרה באידיאל ההתיישבות.

”
**העיסוק
הרב סביב
'המילואימניקים'
הקורסים'
מקצר את
הראייה
ארוכת
הטווח
וגורם
לפגיעה
באידאל
שלעולם
תלוי במה
יעשה מגזר
אחר**

איך מזהים רמאות ציבורית? מדריך ליציאה מהנאיביות

איתי אסמן

הדברים שנכתבים כאן אינם המצאה חדשה. ככלל, רוב המאמרים כאן לא נועדו לחדש, אלא להזכיר **אמיתות פשוטות הנשכחות הרבה פעמים בשל משחקי שפה והנדסת תודעה**. כדי שלא יוליכו אותנו שולל, עלינו לאמץ ארבעה כללי ברזל:

כיוון שאין לנו גישה לעולם הכוונות הנסתר, עלינו לשפוט אנשים אך ורק לפי מעשיהם והשלכותיהם
הציבוריות. אדם הפועל במודע לסכסך בין מגזרים הוא אדם רע – והכוונות שלו פשוט לא רלוונטיות

1. כוונות טובות אינן חסינות

בשיח הציבורי נשמעת לעיתים קרובות האמירה על פעילי ציבור (בעיקר מהצד השמאלי): "אבל יש להם כוונות טובות". האמירה הזו אינה נובעת מבדיקה מעמיקה, אלא משמשת כ'משתיק קול' למצפון. לפעמים זו נאיביות, ולפעמים קושי להכיר בעובדה שישנם גם אנשים רעים.

במציאות אין ואקום. שמתי לב לקשר הדוק ומעניין: אלו שטוענים שלשמאל יש 'כוונות טובות', הם בדרך כלל אלו ש'יחסו לחרדים 'כוונות רעות'. **כיוון שאין לנו גישה לעולם הכוונות הנסתר, עלינו לשפוט אנשים אך ורק לפי מעשיהם והשלכותיהם הציבוריות**. אדם הפועל במודע לסכסך בין מגזרים הוא אדם רע – והכוונות שלו פשוט לא רלוונטיות.

2. אל תסתכל בקנקן: שמות יפים, אג'נדות נסתרות

ישנם ארגונים ומפלגות המתעטפים בשמות 'ממלכתיים' ומרגשים: 'אימהות בחזית', 'שותפות לשירות', 'המילואימניקים הדתיים' או 'שדולת הנשים'. הם מופיעים בכנסת ומדברים בשם 'כל המילואימניקים' או 'כל הדתיים', וכמובן 'כל הנשים', **אף שמעולם לא נבחרו באופן דמוקרטי לייצג איש**.

לפני שאתם משתכנעים מארגונים כלשהם, **שאלו את שאלות הבסיס:**
 * מי מממן אותם?

* אילו ערוצי תקשורת מעניקים להם במה, ולמה?

* מי השותפים הפוליטיים שלהם?

* מהי האג'נדה האמיתית שהם מקדמים מעבר לסיסמה?

כשאתם קונים רכב, אינכם מסתפקים בשיח היפה של המתווך, אלא לוקחים את הרכב לבדיקת מומחה. אם במישור האישי אנחנו נזהרים, מדוע ברמה הציבורית אנחנו מזלזלים בבדיקה בסיסית?

3. סכסכנות אומנותם: שיטת ה'הפרד ומשול'

ישנם ארגונים שהפכו את הסכסכנות למקצוע. הם מנסים לזרוע כאוס בתוך המגזר החרדי או הצינונות הדתית או לתקוע טריז בינה לבין הציבור החרדי. **הם מדגישים את ההבדלים במקום את המשותף, ומשתמשים במושגים כמו 'ברית המשרתים' כדי לצייר את החרדים כאויב**.

”
**אנחנו ממהרים
 להשתתף בכל מיזם
 שתלוי עליו שלט של
 'אחדות' או
 'מילואים', בלי
 לבדוק את ה'כשרות'
 הרעיונית שלו**

הם לוחצים על המקומות הכואבים ביותר - כמו נטל המילואים - כדי להפוך כאב לשנאה, בעזרת הכללות וניפוח אירועים. הציבור הדתי אומנם גדל על האיסור לשמוע לשון הרע, אך מול קמפינים מתוזמרים בתקשורת עלינו להיות זהירים כפליים. אל תאמינו ללשון הרע שנועד לפרק את הבית מבפנים!

4. הציונות הדתית כ'קבוצת סיכון'

למרבה הצער, הלב הטוב של המגזר הדתי-לאומי הופך אותו למטרה נוחה לספינים. כמו בסיפור 'כיפה אדומה', רבים אינם מסוגלים להאמין שמאחורי דמות הסבתא החביבה מסתתר זאב. **אנחנו ממהרים להשתתף בכל מיזם שתלוי עליו שלט של 'אחדות' או 'מילואים', בלי לבדוק את ה'כשרות' הרעיונית שלו.**

לאחרונה ראינו מינוי של דמות 'סרוגה' לתפקיד בכיר בארגון השמאל הרדיקלי 'הקרן לישראל החדשה'. יש להם סיבה. ובכלל, **השמאל תמיד ידע להשתמש בדתיים, המאמינים ש'גדול השלום' ומסרבים לראות את הרע. הבעיה היא שבשם אותה אחדות, הארגונים הללו פועלים לפרק את הזהות היהודית של המדינה.**

לסיכום:

אל תהיו 'פונדקאים' לרעיונות זרים. אל תפקידו את הכישרונות והתודעה שלכם בידי מי שרוצה להרוס את מה שבניתם. נמשיך להאמין בטוב שבאדם במישור האישי, אך בזירה הציבורית - נתייחס לרמאים בזהירות הנדרשת, לפחות כמו שאנחנו נזהרים בשוק.

ניצחון על אימפריית רשע מול הברית האדומה-ירוקה

עזרא הימן

א. פוקו ועליית האייתולות

בסוף שנות השבעים העלתה המהפכה האסלאמית באיראן לשלטון אימפריית רשע שיעית, שסימנה לה כמטרה את השמדת ישראל והשלטת האסלאם בעולם.

המהפכה נעשתה בתמיכה של דמויות מרכזיות בשמאל המערבי, ביניהן הפילוסוף מישל פוקו, שראה במהפכה האסלאמית ביטוי עמוק לשחרור המדוכאים עלי אדמות מעריצות המערב.

כאן החלה להתבסס 'הברית האדומה-ירוקה' בעולם: הברית בין השמאל הפרוגרסיבי-מרקסיסטי האדום, הרואה את המערב ואת ישראל כמקור כל הדיכוי בעולם, לבין האסלאמיסטים המנהלים מלחמת דת עולמית להשלטת האסלאם בעולם בכוח הזרוע.

לברית הזו היו עליות ומורדות. אך בשנים האחרונות, השמאל במערב שטוף ברובו בברית האדומה-ירוקה, כפי שראינו בשנתיים האחרונות.

ב. זכויות אדם עם כוכבית

הברית המרושעת הזו מעצבת גם את ערכי זכויות האדם במערב. זכויות אדם הופכת לערך שכל שימוש הוא ניגוח המערב, ובעיקר ניגוחה של ישראל.

ארגוני זכויות אדם בעולם פרוגרסיבי לעולם לא יפרו את הברית האדומה-ירוקה, ולכן לא יצאו נגד משטרים אסלאמיים. לכן הם גם ממלאים את פיהם מים בשעה שאלפי אזרחים איראניים נטבחים. 'זכויות אדם' זהה בעיניהם להתנגדות לישראל. אין משמעות אחרת.

ג. איוולת השמאל הפרוגרסיבי בישראל

הגרעין הקשה של השמאל בישראל מגלה כרגע פן נוסף של יחס פרוגרסיבי למה שקורה באיראן.

דוברים רבים בשמאל העמוק מדבררים צורת חשיבה שאינה מחלקת את העולם לטוב ורע אלא לדת וחילון: תנועות פוליטיות דתיות הן עריצות, ותנועות חילון הן הפתרון.

אין הם מסוגלים להבדיל בין הימין הדתי והלאומי בישראל, הזוכה לתמיכה ציבורית רחבה ונבחר בצורה דמוקרטית, לבין משטר עריץ של האסלאם הטובח באזרחיו. לשניהם הוא קורא 'עריצות'. וזהו פשוט עיוורון ואיוולת מוסרית.

לכן, במקום לומר שבנוגע למלחמות ישראל מול אויב חיצוני אין ימין ואין שמאל, אלא כולנו אחד, הם מתייגים את הימין בישראל כאויב שיש למגר כמו את המשטר האיראני, ואת המחאות של השמאל כמחאות האזרחים באיראן.

ארגוני זכויות אדם בעולם פרוגרסיבי לעולם לא יפרו את הברית האדומה-ירוקה, ולכן לא יצאו נגד משטרים אסלאמיים. לכן הם גם ממלאים את פיהם מים בשעה שאלפי אזרחים איראניים נטבחים

”
סגנון כזה של יציאה
מקהל ישראל וניסיון
לייצר בארצנו שני
עמים צוררים זה לזה
מבחינה פוליטית, דתי
'משיחי' מול חילוני
'נאור', ראוי בעצמו
להוצאה מחוץ למחנה

הניכור המרושע הזה הוא תוצאה של זהות חילונית, היקרה בעינינו יותר משייכותו לעם היהודי וגורלו.

סגנון כזה של יציאה מקהל ישראל וניסיון לייצר בארצנו שני עמים צוררים זה לזה מבחינה פוליטית, דתי 'משיחי' מול חילוני 'נאור', ראוי בעצמו להוצאה מחוץ למחנה.

ד. נקווה לימים גדולים לפנינו

השמאל דיבר פעמים רבות בעבר על 'מזרח תיכון חדש'.

אנחנו סבורים שמזרח תיכון חדש באמת הוא תוצר של בהירות מוסרית בהבנת טוב ורע, של ניצחון ישראל על משטרי רשע, של עוצמה לאומית וזהות יהודית איתנה.

בעזרת ה' לשם אנו מתקדמים, עם כל הקשיים בדרך.

הקיום והמשמעות

אריאל אוסטרבך

א. ציר הקיום הלאומי

מיום עומדנו לראשונה על בימת ההיסטוריה מחפש האויב דרכים להשמידנו.

עוד טרם השואה - וביתר שאת לאחריה - הבינו היהודים שכדי לשרוד יש צורך בהגנה ובמקלט בטוח. טבח שמחת תורה המחיש לנו היטב מה יהיה גורלנו ללא הגנה פיסית.

אם כן, הצורך בהעמדת כוח מגן ברור כשמש.

ב. ציר המשמעות הלאומית

כלומר: מהי תכלית הקיום? לשם מה אנו בכלל חיים? נהוג לומר, "כשהתותחים רועמים המוזות שותקות"; כשהאומה נלחמת על חייה, שאלת המשמעות נדחקת, מטבע הדברים, הצידה. כשכלב אימתני רודף אחריך אתה פשוט בורח, ולא משנה לאן.

אך באופן תמוה ומוזר, בעוד הימין, בהכללה גורפת כמובן, נרתם ומתגייס לטובת הקיום, השמאל לעומתו מטיל את כל כובד משקלו על ציר המשמעות.

ג. מדוע פרצה המלחמה?

מלחמת התקומה לא פרצה עקב חוסר בסד"כ; היא התחילה בגלל כישלון תודעתי ענק.

- אליבא דראש אמ"ן, מה שהטריד את מנוחתו ערב המלחמה היה "משבר האקלים ושילוב אוכלוסיות מגוונות בצה"ל".

- בזמן שרבות חיילי מילואים עשו דרכם לחזיתות השונות ועסקו בקיום, כמאה עורכי דין התייצבו במפקדות צה"ל ועסקו במשמעות: הם דנו בסוגיה - מה מותר לצה"ל לעשות מבחינה מוסרית, ומה אסור. בכך 'קיררו' ועיכבו את כוחותינו הבריאים מלהשיב מלחמה שעה, מתוך ביטחון ואמון בכוחנו המוסרי, אל מול אויב רצחני ואכזר.

- טרם חלפו 24 שעות מפתחת המתקפה בשמחת תורה - קם "מטה משפחות החטופים". הגוף מסגר את המלחמה באופן מידי כאירוע פרטי של אנשים במצוקה שיש לדאוג להם, ולא כאירוע לאומי בהקשר היסטורי. רחובות הערים התמלאו בדגלים צהובים, דגלי המדינה הוחלפו בדגלים עם סמל צהוב, ועוד. לעומת זאת, הימין (שוב, בהכללה), שעסק בקיום ובמלחמה עצמה, יישר קו' עם מסרי המטה, שעסקו בערך המשמעות לדידם; ואלו קבעו את סדר היום.

ד. מפעל עיצוב התודעה

בסוגיות התרבות, השמאל מעולם לא הוריד הילוך מהעיסוק בשאלות המשמעות.

במהלך מלחמת התקומה ישנה מגמה הולכת וגוברת של שילוב בנות בזירות הלחימה.

בעוד הימין, בהכללה גורפת כמובן, נרתם ומתגייס לטובת הקיום, השמאל לעומתו מטיל את כל כובד משקלו על ציר המשמעות

”
אל תיפלו בפח, ולא משנה כלל מהי עמדתכם ביחס לנושאים הללו. שימו לב כיצד הימין עוסק בקיום, והשמאל ב'ערכים' ובצביון; כך מתנהגים אורחים בבית מארחיהם

שאלות מבצעיות, נורמטיביות ודתיות מושתקות, וכל מי שמבקש לעסוק בנושא נתפס כהזוי, חשוך ושונא נשים.

על סוגיית נפילת החיילות בשבי אמר בני גנץ: "במלחמה הזו גברים ונשים נלחמים ביחד, היה לנו מיתוס מה יקרה כשאישה תיפול בשבי, והנה חצינו את זה".

כלומר: ערך המשמעות (השיוויון) חשוב מהקיום עצמו.

כאשר ארגון 'בוחרים במשפחה' הפיק סרטון שמציף את נושא שילוב הפרמדיקיות, **התגובות בשמאל לא התמקדו בכך שצריך להתחשב ברגשות הדתיים, אלא תקפו את השקפת עולמם.** לדוגמה, מפקד בקורס מפקדי פלוגות בצה"ל כתב: "אוסף של מטורללים חסרי ערכים - השיוויון מביא את הנצחון".

כאשר חיילי גולני דתיים קמו ויצאו מאירוע הוקרה לחטיבה שבמהלכו עלו נשים לשיר, דוברים מהשמאל לא אמרו שצריך להגן על זכויות החיילים הדתיים כדי שיהיה סד"כ. להיפך, הם תקפו אותם.

עיתונאי מהשמאל כתב: "ממתי שירת נשים מפריעה לחיילים דתיים החובשים כיפות סרוגות?" אחר הוסיף כי "החייל החרדי צריך להיות מספיק בוגר ולהסתפק באוכל כשר (ולא מהדריין). לכן גם אם יש שירת נשים, חיילים דתיים צריכים להיות מספיק בוגרים כדי לא לצאת מהטקס".

אל תיפלו בפח, ולא משנה כלל מהי עמדתכם ביחס לנושאים הללו. שימו לב כיצד הימין עוסק בקיום, והשמאל ב'ערכים' ובצביון; כך מתנהגים אורחים בבית מארחיהם.

ה. קיום, או משמעות וערכים?

השמאל חושש מהפעלת כוח ומ'אובדן צלם אנושי'.

הוא מתמקד בקידום ערכים פרוגרסיביים, לא בעצם הקיום.

הוא נושא עיניו אל מעבר לים, מקיש משם בבורות ובשטחיות על חיינו כאן, ואינו מצליח להחזיק בהירות מוסרית בהקשר הלאומי הרחב.

אסור
שהשאלות
על הגדלת
הסד"כ
יסמאו את
עינינו.
תשובות
גדולות על
עמיד
אומתנו
ומגמת
פנינו -
הן-הן
השאיפות
שצריכות
להיות
בראש
מעיינינו

אליס מילר, שנכנסה לקורס טיס בעקבות עתירה שהגישה לבג"ץ ע"י 'האגודה לזכויות האזרח', חיה כיום בהודו.

לאחרונה, במלאת 30 שנה לעתירתה של מילר, הפיצה היוה"ל"מ איגרת ובה נכתב שמילר היא "מצפן להווה והבטחה לעתיד". שוב, הערך והמשמעות קודמים לכל. גם אם צה"ל מהדהד את פועלה של אשה שירדה מהארץ וקידמה אג'נדה הרסנית ללא דיון ציבורי ראוי.

ו. המלחמה הביאה איתה כמיהה למשמעות, ורצון עמוק וכן **לינוק את המשמעות משורשינו הלאומיים.**

כדי לאפשר לכמיהה הזו לבוא לידי ביטוי, חייבים לעסוק במשמעות, בתודעה, ובשאלה לשם מה אנו עושים את הדברים.

אסור שהשאלות על הגדלת הסד"כ יסמאו את עינינו. תשובות גדולות על עמיד אומתנו ומגמת פנינו - הן-הן השאיפות שצריכות להיות בראש מעיינינו.

הגיע הזמן להפסיק להיות אורחים במדינתנו.